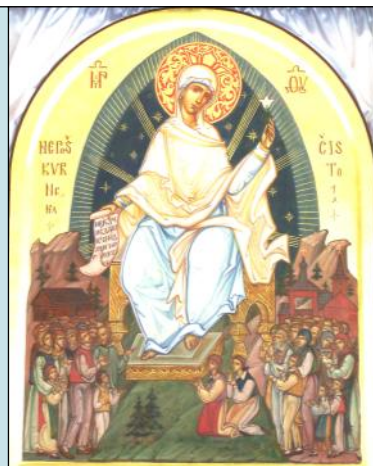

LITMANOVSKÉ ZVESTI č. 8

Aktuality z pútnického miesta - z Hory ZVIR

Apríl - Máj 2012

Milí pútnici, milí čitatelia elektronickej podoby našich Zvestí, všetci Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi.

- Uplynula polovica sviatkov, Spasiteľ napoj moju dušu vodou milosti, lebo všetkých si vyzval: „Kto je smädný nech príde a pije.“ Sláva tebe, Kriste Bože, prameň nášho života. -

Východná cirkev nám vo štvrtom veľkonočnom týždni troparom liturgicky pripomína sviatky vzkriesenia nášho Pána.

Veľkonočné obrady sme slúžili vo farskom chráme v Litmanovej. Malá púť bola presunutá na Tomášovu nedeľu - nedeľu Božieho milosrdenstva. Hlavným celebrantom a kazateľom bol o. Peter Lach, kancelár arcibiskupského úradu v Prešove.

V prvý májový týždeň za nádherného slnečného dňa prišlo na Zvir do dvesto pútnikov. Jednou skupinou boli rehoľné sestry východného obradu Služobnice Nepoškvrnenej Panny Márie. Otec arcibiskup a metropolita Ján Babjak slúžil archijerejskú sv. liturgiu.

Malá púť 6. mája bola v réžii Kňazského seminára v Prešove na čele s rektorom o. Miroslavom Dancákom, ktorý bol hlavný služiteľ a kázňou povzbudzoval takmer dvetisíc pútnikov. Svätým prijímaním sa posilnilo takmer 1500 pútnikov. Vicerektor o. Jozef Urvinitka pri doprovide spevov bohoslovcov viedol po sv. liturgii Eucharistickú poklonu.

o. Vasil Kindja

Odkedy **Christos voskres**, všetko v živote, každá ťažkosť, môže mať a má zmysel...

Ivetkin nanovo prežitý 5. august 1990

Spomínam, ako ma raz jeden môj priateľ, ktorý si otázku zjavení len ťažko pripúšťal, prerušil ticho slovami: „Je to pre mňa zložité“, myslel tým na litmanovský Zvir. Cítila som jeho obavy a vážila si jeho opatrné hľadanie – úvahy bez dopredu nachystaného konca. Veľakrát som to smela zažiť z opačnej strany, počnúc prvým výsmechom v škole, cez mnoho ďalších ukvapených posudzovaní. Ľudská myseľ je vrtkavá.

V prítomnosti môjho priateľa som vtedy mlčiac spomínala ďalej, v srdci sa mi ozvali tri malé deti zamknuté v chatke na hore. Cítila som aj ich strach. Volali o pomoc. V hrôze čakali, čo zlé sa stane. Bezradnosť zvierala ich srdcia. V ušiach im znel nevysvetliteľný rámus a hluk. Bez pohybu sedeli na okraji postele. Modlili sa všetko, čo vedeli. Spomínam na seba v ten podvečer augustovej nedele. Počúvam známe, z domu naučené modlitby, až po tiché opakovanie: „Skrý nás pod svoj plášť“. A tu vstupuje Ona, Matka. Bez slov, bez otázok. Obklopená tichom. Moja duša Jej len šepkala: „Mami, Mami...“ Myšlienky by tu boli sotva čosi zmohli. Koľko blízkosti a láskyplného bdenia. Pripadalo mi to ako bez začiatku a bez konca – Teraz.

Netuším či niečo z toho, aj keď bez slov, zachytilo vtedy môjho priateľa. Cítila som však, že niekedy je oveľa viac zažiť nanovo onen nevysvetliteľný okamih, než o ňom rozprávať tisíce slov.

„Najlepšia láska je láska Panny, Matky Božej, ktorá Ho nikdy neurazila a ktorá od Neho obdržala najväčšie milosrdenstvo: poznala svoju vlastnú ničotu uprostred najväčšej dokonalosti a bola najchudobnejšia zo všetkých svätých, pretože bola najviac obdarovaná.

Jej láska odpovedala dokonale jej pokore. Ona, ktorá bola vo svojich vlastných očiach najnižšia, bez rozochvenia videla, že v Božích očiach je najvyššou. Bola tomu rada, pretože to bola Jeho vôľa.

Takto ona, ktorá bola najslabšia, sa stala najmocnejšou a premohla pýchu najsilnejších anjelov, ktorí padli, pretože chceli, aby ich moc bola iba ich vlastná, akoby pochádzala z nich samých a nikomu inému už nepatrila. Ona naopak nemala žiadnu moc, ale obdržala to najväčšie milosrdenstvo, bola najviac milovaná, bola najviac lásky hodná a najviac schopná na oplátku milovať Boha. Z moci toho, čo nemala, obdržala moc nad nami všetkými a my jej patríme podľa zákona Božieho milosrdenstva.“

Thomas Merton

Duchovná obnova na Zvire

Po takmer ročnej prestávke, dokedy sme robili duchovné obnovy v Kultúrnom dome v Litmanovej, sa veci posunuli dopredu a presunuli priamo na Zvir. Najnovším objektom na Zvire je Spovedný dom blahoslaveného Metoda Dominika Trčku. Má suterén, v ktorom sú skladové priestory. Nad ním je dvanásť spovedníc. V podkroví je konferenčná miestnosť s kapacitou takmer sto ľudí. Práve tento priestor by mal poskytnúť ochranu pred nepriazňou počasia, o ktorú nie je na Zvire núdza ani v letnom období.

Rozjímavý ruženec a svätú liturgiu sme prežívali pri hlavnom oltári. Potom sme sa presunuli do konferenčnej miestnosti.

Témou obnovy bolo Božie milosrdenstvo. Pred adoráciou sviatostného Spasiteľa bola prednáška. Išlo skôr o prerozprávajúce svedectvo mladej ženy – Poľky Ani Gołędzinowskej. Na jej doterajšom pohnutom živote bolo možné rukolapne zachytiť, aký milosrdný je náš Pán a akú vnútornú slobodu dáva človeku Boh, ak aj on odpustí všetkým, ktorí mu v živote ublížili.

Dovoľte mi teraz písať v prvej osobe (o. Vasil Kindja). Jeden pútnik z Poľska mi prináša pravidelne týždenne katolícky týždenník *Gość Niedzielny*. V ňom bol uvedený rozhovor s mladou ženou Annou. Zaujalo ma to. Podarilo sa mi zadovážiť si aj knihu s názvom *Vyslobodená z pekla (Ocalona z piekła)*, ktorú Anna napísala. Takto som mohol hovoriť na jej živote o dvojakom milosrdenstve - o Božom a aj o ľudskom. Rozhovor v časopise má názov BOLA SOM V PEKLE.

Anna Gołędzinowska sa narodila v 1982 roku. Po smrti svojho otca v desiatich rokoch ju začali postupne vychovávať ulice Varšavy. Krádeže, drogy, pokus o samovraždu... Útekom do raja mala byť cesta do Talianska. Sľubovali jej, že bude hviezdou Milánskych agentúr módy. Namiesto toho padla za obeť organizácii obchodujúcej so ženami. Po bravúrnom úteku „z nočnoklubového väzenia“, sa jej podarilo odraziť od dna. Stala sa modelkou a hviezdou Talianskej televízie. Po obrátení v Medžugorí ostala tam a po dvoch rokoch, nateraz, aj žije s komunitou rehoľných sestier.

Anna pred obrátením

Anna po obrátení

(Otázky Anne Gołędzinowskej kladie redaktor Marcin Jakomowicz - Gość Niedzielny č. 13/2012)

Prečo začínaš autobiografiu scénou nezvykle brutálneho znásilnenia pri Turíne?

To bolo rozhodnutie talianskeho vydavateľa. Povedal, že dnes sa predáva násilie a umiestnil tú ostrú scénu na začiatku...

Viem pochopiť, že si prepáčila otcovi – alkoholikovi, či mame, ktorej boli odobraté rodičovské práva. To je prirodzený reflex. Ale ako odpustiť chlapovi, ktorý ťa tak pokoril?

Inej cesty niet. Iba odpúšťaním sa môžeme oslobodiť od nenávisťi, od zlých spomienok. Kniha už bola pripravená do tlače, keď vydavateľ povedal: „Anna, choď do Medžugorja. Po návrate budeš chcieť v tej knihe niečo zmeniť“. „Dobre – odpovedala som – pôjdem“. Nevidela som ani Máriu, ani vibrujúce slnko. Napriek tomu táto cesta zmenila môj život. Pred dvoma rokmi, vysoko na vrchu Križevac (došla som tam ledva živá od vyčerpania) sadla som si a počula som v srdci naliehavý hlas:

„Odpusť všetkým. Rodičom, „ujom“, ktorých pozývala domov tvoja mama a ktorí ťa zneužívali ako dieťa. Všetkým.“ A povedala som nahlas dve slová: „Odpúšťam vám.“ A stalo sa čosi neuveriteľné: moje tvrdé, cynické srdce sa rozletelo na kúsky. Cítila som, akoby praskla nejaká škrupina. Aká úľava! Utekala som do spovednice. Bol to taký pocit, ako keby si sa prejedol a náhle všetko vyvrátil. Cítila som sa čistá. Mohla som začať od nuly.

Pred touto skúsenosťou si sa usilovala niekedy odpustiť? Sama od seba?

Nie, nikdy. Pestovala som si zranenia. Až na Križevci som počula v srdci: „Musíš milovať svojho nepriateľa.“ Až vtedy ma osvietilo...

Zopár tých nepriateľov by sa našlo...

Áno. Kedysi. Teraz už nie sú nepriatelia.

A „impresario“, ktorý mal tínedžerke zabezpečiť prácu modelky a vyviezol ťa do verejného domu?

Odpustila som mu. Skutočne. Pre neho bol najväčším trestom pohľad jeho dcérky na to, čo si prečítala v novinách, že oco predával dievčatá do talianskych bordelov.

Plynú týždne, mesiace, roky, vracajú sa spomienky. A čo, treba si každý deň pripomínať: „Odpúšťam“? Deň čo deň?

U mňa raz stačilo. Možno preto, že Ježiš videl, že som tie slová vyslovila z celého srdca.

Nemala si voči Bohu výčitky? Kvôli nočnej more z detstva? Kvôli brutálnemu životu na ulici, ktorý ťa priviedol k pokusu o samovraždu? Kvôli smrti otca? Kvôli tomu, že od detstva boli okolo teba chlapi, ktorí špekulovali, ako ťa zneužiť?

Je to divné: kým som nepoznala Pána Boha, samozrejme som ho obviňovala. Teraz viem, že je nevinný. Vieš, ja už neobviňujem ani svoju mamu: veď aj ona má svoju smutnú, zranenú minulosť. Nevedela nám dať lásku, lebo sama ju od rodičov nedostala.

Na stretnutiach s mládežou prosím: „Zavolajte jednej osobe, ktorá vám ublížila, a prepáčte jej. Robíte to kvôli sebe samým, lebo vtedy si očistíte srdcia.“

Nemyslia si, že si sa zbláznila?

Nie. Takých bláznov, ako som ja, je mnoho. Do samotného Medžugoria prišli pred rokom dva milióny ľudí.

Ale nie všetci ostali na dva roky...

To je pravda (*smiech*). Ale ja som nebola v stave vrátiť sa do Milána. Do toho pekla šoubiznisu. Vrátila som sa, ale bolo to privčias. Prvé dni boli strašné. Sedela som doma, pozerala do stropu. Upadla som do depresie. Tri dni som nevstávala z postele. Hovorila som kolegovi o Božej láske, o sile odpustenia, a on sa po dvoch hodinách ozval: „Anna, čo ti tam (*v Medžugorí*) dávajú fajčiť?“ (*smiech*). Som tam už deväť mesiacov.

Naozaj, čo ti tam vlastne dávajú?

Ticho, pokoj, sviatosti. Kto neskúsil, čím je modlitba, nevie, o čom hovorím. Ja som cez modlitbu dostala odpovede na všetky svoje otázky. Najväčšou ťažkosťou s nasledovaním Ježiša je to, že On od nás nič nežiada. Pokorne čaká a nevchádza v topánkach. Čaká, kým zariskuješ a hodíš sa mu okolo krku. Vieš, ja mám teraz sto domov, sto bratov, sto sestier. Ak sa niekto pýta, koľko mám rokov, tak odpovedám, že deväť mesiacov...

Hovoríš o sebe „bývalá modelka“. Nie je ti clivo, ľúto po sláve, po peniazoch, po lesku?

Nie. Keď umierala sestra môjho chlapca, prišiel Silvio Berlusconi (Anna je snúbenica jeho synovca, pozn. redaktora), padol na kolena pred posteľou rakovinou zničenej dievčiny vážiacej 27 kíl a plakal ako decko. Videla som, že celé jeho bohatstvo je ničím. Bol biedny ako všetci.

Naozaj nemáš výčitky voči Bohu, že ťa previedol cez peklo? To je nakoniec titul tvojej knihy...

Nemám. Dnes viem, že utrpenie nevzdialuje od Boha. Čím bol môj príbeh oproti tomu, čo vytrpel Ježiš na kríži?

Modlíš sa za svojich „ujkov“, za klientov verejného domu, do ktorého si sa dostala, za chlapa, ktorý ťa znásilnil pri Turíne?

Áno. Keď sa vracajú zlé spomienky, ihneď začínam šeptať: „Ave, Mária“...

Keď som k tebe cestoval, vedľa mňa sedela mladučka blondínka. Išla vlakom na casting modeliek. Napadlo mi, či by cerila svoje krásne zúbky, keby poznala tvoj príbeh?

Vieš, čo je na takejto kariére najprítlačlivejšie? Zdá sa ti, že nič nedosiahaš, nezvládneš „vysoké prahy“, a náhle končíš na obálkach novin... Keď stretnem takéto dievčatá, hovorím: „Máte sen, choďte za ním. Kým som, aby som mala hovoriť, čo majú v živote robiť? Ale keď sa po niekoľkých rokoch budete cítiť osamotené (a uvidíte, že tak bude!), lebo nikoho okolo vás nebude zaujímať, ako sa cítite, keď budete konať unavené, keď budete pracovať po dvadsať hodín, a preto vám dajú drogy, keď budete vychádzať z domu so strojeným úsmevom a rozhodnete sa nakoniec skočiť z okna, najskôr sa pozrite na nebo. Tam je váš Otec.“

A veria ti?

Neviem. Keby pred niekoľkými rokmi niekto vykladal takéto „bájkky“ mne, chytila by som sa za hlavu: „Čo to trepe?“ Ale ak o tom nikto nebude hovoriť, tak za päť rokov tie dievčatá nebudú vedieť, koho prosiť o pomoc...

Tvoj opis sveta talianskeho šoubiznisu nevyzerá selankovo. Nočné kluby, žúry, kokaín, zrada, pohrdanie, sexuálne deviácie, depresie, násilie... Je Miláno naozaj takým Babylonom?

Ten, ktorý som poznala, nemá veľmi veľa spoločného s čistotou... Čo z toho, že som mala množstvo chlapov? Moje flirty žili jeden deň. Ako motýle. Potom som chcela iba to, aby sa môj partner stratil. Toto má byť šťastie??? Vieš, ja cítim, že som bola naozaj v pekle.

Na stretnutia s Tebou sa v Taliansku hrnú davы mladých ľudí. Poznáš nejakých ľudí, ktorí sa po vypočutí Tvojho svedectva zblížili s Bohom?

Množstvo. Ale to nie je moja zásluha. Hovorím iba o tom, čo som prežila. A môj príbeh je príbehom mnohých ľudí.

V knihe často ospravedlňuješ svojich hrdinov. Je to znak, že si im prepáčila...

Ja som tú knihu napísala s agresiou. Chcela som vypustiť to, čo vo mne trčí. Ale po mojom obrátení sa všetko zmenilo. Zavolala som vydavateľovi a povedala som: „To, čo máš, znič. Píšem všetko odznova.“

Veľmi vzrušujúca je scéna, keď navštevujete otca na psychiatrii. Zavreli ho tam za alkoholizmus...

Pre nás bol vždy milovaným otcom. Keď moja mama prečítala knižku, tak sa rozplakala: „Nemusela si zverejňovať toľko vecí.“ Ale ja sa nebojím. Pravda oslobodzuje. Mama povedala: „Pozývala som „ujov“, lebo som chcela, aby ste mali so sestrou otca.“ Ale my sme odpovedali: „My sme už otca mali. Leží na cintoríne.“

Zavrieš oči a vidíš ho teraz v nebi? Konečne šťastného?

Áno. Vieš, koľko som sa modlila o takú priepustku z očistca? (*smiech*) Koľko ružencov, koruniek? Čítala som *Denníček* Faustíny ako bláznivá. Sedela som päť dní v malom domčeku a krmila som sa *Denníčkom*. To kvôli nemu som predala dom v Miláne. (*smiech*)

A nemyslia si Taliani, že je to ďalší rozmar televíznej hviezdy?

Možnože aj myslia? Neviem. Viem, že tí, ktorí sa zo mňa smiali, volajú a hovoria: „My tiež chceme ísť do Medžugorja! Dokedy sa dá predstierať, že je všetko super?“

OK. Verím, že si odpustila všetkým okolo. A seba samej? To je predsa najťažšie...

Ak mi Boh všetko odpustil, prečo by som mala trápiť samú seba? Treba dôverovať. Keď mi On odpustil, tak môžem aj ja sama sebe. Poviem Ti príbeh zo Spojených štátov, ktorý mnou otriasol. V noci zvoní kňazovi telefón: „Prosíme, prídte do nemocnice, umiera muž.“ Čo mal robiť? Kňaz sa zbalil a šiel. Za oknami zúrila hurikán. Kňaz išiel štyri hodiny. Umierajúci muž sa nechcel vyspovedať. „Boh mi aj tak neodpustí!“ kričal. Po niekoľkých hodinách kapituloval. Začal hovoriť: „Pred 15 rokmi som pracoval na železnici. Opil som sa. Nezavrel som závoru na prechode. Auto zmietol vlak. Matka, otec, dve deti. Zahynuli na mieste.“ Kňaz zacítil chvenie v pleciach: „Vieš, pri tej nehode, nezahynuli štyri osoby, ale iba tri. Ja som prežil. Odpúšťam ti, lebo som jedným z tých detí na zadnom sedadle.“ Ak je schopná obeť odpustiť, tak to môže urobiť každý z nás...

Nech je náš Pán zvelebený za to, že nie je málo prípadov, keď ľudia ako Ania prijmú Božiu milosrdnú lásku a zároveň dokážu preukázať milosrdenstvo všetkým, ktorí im ublížili.

Tvoje milosrdenstvo Pane, ospevovať budem naveky...

Veľký piatok v Litmanovej

Tomášova nedeľa - Nedeľa Božieho milosrdenstva

Prvá májová nedeľa

Foto:
Bohoslovci Michal Sopko a Dominik Petřík,
internetové stránky.

Obsahovo a technicky spracoval :
o. Vasil Kindja

Text neprešiel jazykovou úpravou.